Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 11 lipca 2013 r.*

Wykładnia wyroku — Niedopuszczalność

W sprawie C-496/09 INT

mającej za przedmiot wniosek o wykładnię wyroku z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie C-496/09 Komisja przeciwko Włochom, wniesiony w dniu 14 lutego 2013 r. na podstawie art. 43 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 158 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

Republika Włoska,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, T. von Danwitz, E. Juhász, G. Arestis i D. Šváby (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: N. Jääskinen,

sekretarz: A. Calot Escobar,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

1 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Trybunału w dniu 14 lutego 2013 r., Republika Włoska wniosła o dokonanie wykładni pkt 52, 55 i 68 uzasadnienia oraz pkt 2 sentencji wyroku z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie C-496/09 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz. s. I-11483, zwanego dalej „wyrokiem, o którego wykładnię wniesiono".

* Język postępowania: włoski.

2 Republika Włoska wnosi do Trybunału o dokonanie wykładni:

— wyrażenia „kwota nieodzyskana w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku", znajdującego się w pkt 52, 55 i 68 uzasadnienia i w pkt 2 sentencji tego wyroku, w ten sposób, że oznacza ono kwotę nieodzyskaną w dniu, w którym w toku postępowania został zakończony etap gromadzenia dowodów, to znaczy w chwili ustalenia w postępowaniu stanu faktycznego, na podstawie którego Trybunał rozstrzygnął spór, i

— wyrażenia „której odzyskanie jeszcze nie nastąpiło lub nie zostało udowodnione na koniec omawianego okresu", użytego w pkt 52, 55 i 68 uzasadnienia i pkt 2 sentencji tego wyroku, w ten sposób, że zobowiązuje ono Komisję Europejską, by dla celów półrocznej oceny postępów poczynionych przez Republikę Włoską w odzyskiwaniu pomocy uwzględniła nie tylko odnoszące się do tego półrocza dokumenty przedstawione jej przed upływem tego półrocza, ale wszystkie dokumenty odnoszące się do danego półrocza.

Wyrok, o którego wykładnię wniesiono

3 Wyrokiem, o którego wykładnię wniesiono, Trybunał orzekł, co następuje:

„1) Nie przyjmując, do dnia, w którym upłynął termin wyznaczony w uzasadnionej opinii wydanej w dniu 1 lutego 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich zgodnie z art. 228 WE, wszystkich środków wymaganych do zastosowania się do wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 Komisja przeciwko Włochom [Rec. s. I-3353], dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy, która w rozumieniu decyzji Komisji 2000/128/WE z dnia 11 maja 1999 r. w sprawie systemu pomocy przyznanej przez Włochy w zakresie działań wspierających zatrudnienie została uznana za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem [(Dz.U. 2000, L 42, s. 1)], Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy rzeczonej decyzji i art. 228 ust. 1 WE.

2) Republice Włoskiej nakazuje się zapłatę na rzecz Komisji, na rachunek »Środki własne Unii Europejskiej«, okresowej kary pieniężnej w kwocie odpowiadającej iloczynowi kwoty podstawowej 30 mln EUR i odsetka bezprawnie przyznanej i niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy, której odzyskanie jeszcze nie nastąpiło lub nie zostało udowodnione na koniec omawianego okresu, który to odsetek obliczany jest w stosunku do całości kwoty nieodzyskanej w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku, za każde pół roku zwłoki we wdrażaniu środków koniecznych dla zastosowania się do wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 Komisja przeciwko Włochom, począwszy od wydania niniejszego wyroku do chwili wykonania rzeczonego wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r.

3) Republice Włoskiej nakazuje się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek »Środki własne Unii Europejskiej«, ryczałtu w wysokości 30 mln EUR.

[…]".

Uwagi stron

4 W pierwszej kolejności Republika Włoska podnosi, że wykładnia wyrażenia „w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku" jako oznaczającego stan w dniu 17 listopada 2011 r. – dniu ogłoszenia wyroku, o którego wykładnię wniesiono – a nie ten zachodzący w dniu zakończenia fazy dowodowej postępowania, naraża ją na nadmierne konsekwencje, ponieważ zwiększa okresową karę pieniężną, którą została ona obciążona. Wykładnia ta jest również sprzeczna z logiką mechanizmu okresowej kary

pieniężnej, przewidzianego w art. 228 ust. 2 WE, ponieważ uzależnia ona jej wysokość od okoliczności, która pozostaje poza kontrolą tego państwa członkowskiego i zrywa związek tej kary ze stanem, który brał pod uwagę Trybunał w celu określenia jej wysokości.

5 W drugiej kolejności Republika Włoska twierdzi, że wykładnia, zgodnie z którą wyrażenie „której odzyskanie jeszcze nie nastąpiło lub nie zostało udowodnione na koniec omawianego okresu" wyklucza, by dowody przekazane przez to państwo członkowskie po upływie danego półrocza mogły zostać uwzględnione przez Komisję dla potrzeb określenia odnoszącej się do niego okresowej kary pieniężnej, nie tylko nie jest konieczna dla zapewnienia, aby ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom został wykonany, ale także jest sprzeczna z zasadą lojalnej współpracy, wynikającą obecnie z art. 4 ust. 3 TUE.

6 Komisja ze swej strony jest zdania, że wniosek o dokonanie wykładni złożony przez Republikę Włoską jest niedopuszczalny wobec braku jakichkolwiek wątpliwości co do znaczenia lub skutków wyroku, o którego wykładnię wniesiono, a zmierza on zasadniczo do podważenia jasnej treści tego wyroku oraz do zmiany jego skutków na korzyść wnioskodawcy.

W przedmiocie wniosku

7 Artykuł 158 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem przewiduje, że zgodnie z art. 43 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku wątpliwości co do znaczenia lub skutków wyroku albo postanowienia Trybunał dokonuje jego wykładni na wniosek jednej ze stron lub jednej z instytucji Unii Europejskiej, która uzasadni swój interes w tym zakresie.

8 Należy stwierdzić, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału aby wniosek o wykładnię wyroku był dopuszczalny, trzeba wskazać w nim część sentencji wyroku, która ma podlegać wykładni w świetle zasadniczych tez uzasadnienia, i powinien on mieć na celu wyeliminowanie niejasności lub wieloznaczności, które mogłyby wpłynąć na znaczenie lub skutki samego wyroku, w zakresie w jakim wyrok ten rozstrzyga daną rozpatrywaną sprawę. Wniosek o wykładnię wyroku nie jest zatem dopuszczalny, jeżeli dotyczy kwestii, które nie zostały rozstrzygnięte w danym wyroku [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie C-114/08 P(R)-INT Pellegrini przeciwko Komisji, pkt 6 i przytoczone tam orzecznictwo].

9 Co się tyczy pierwszego żądania rozpatrywanego wniosku, należy stwierdzić, że sentencja wyroku, o którego wykładnię wniesiono, zgodnie z uzasadnieniem przedstawionym w jego pkt 52, 55 i 68, odnosi się wprost do dnia ogłoszenia tego wyroku jako dnia odniesienia dla potrzeb określenia całości kwoty nieodzyskanej pomocy, która ma służyć jako podstawa obliczenia degresywnej okresowej kary pieniężnej wymierzonej temu państwu członkowskiemu.

10 Podobnie, co się tyczy drugiego żądania tego wniosku, jest oczywiste, że ściśle dosłowne odczytanie sentencji wyroku, o którego wykładnię wniesiono, może uzasadniać uwzględnienie przez Komisję – dla celów obliczenia odsetka pomocy, którą należy uznać za nieodzyskaną na koniec określonego półrocza – jedynie dowodów otrzymanych przez nią przed upływem danego okresu.

11 W tym względzie dość stwierdzić, że celem wniosku Republiki Włoskiej jest podważenie, w drodze dwóch żądań, skutków owego ściśle dosłownego odczytania sentencji wyroku, o którego wykładnię wniesiono. Tymczasem jego podważenie tym sposobem nie daje się pogodzić ani z art. 43 statutu Trybunału i art. 158 § 1 regulaminu postępowania, ani z powagą rzeczy osądzonej, jaka przysługuje wyrokom Trybunału.

12 Wniosek ten należy zatem uznać za niedopuszczalny, jako nie oparty na jakiejkolwiek wątpliwości co do znaczenia i skutków wyroku, o którego wykładnię wniesiono.

W przedmiocie kosztów

13 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania, a Republika Włoska przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) postanawia, co następuje:

1) Wniosek o dokonanie wykładni zostaje odrzucony.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy